

opusdei.org

Prelatens brev (april 2007)

Biskop Javier Echevarría's brev till Opus Deis medlemmar. I aprilmånad stannar Prelaten upp inför de händelser vi firar under stilla veckan och uppmuntrar att umgås med Jesus Kristus, Gud som har blivit människa.

2007-04-05

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Idag börjar Stilla veckan, den viktigaste veckan under året, eftersom vi firar minnet av de centrala händelserna för vår frälsning. Jag hoppas att var och en av oss genomlever den – eller hellre *återupplever* den – personligen i sällskap med Jesus på de steg som liturgin låter oss betrakta. Tillsammans med vår Fader ber jag Gud om nåden att vi alla *förundras* ännu djupare inför dessa mysterier.

De första dagarna efter Herrens segerfulla intåg i Jerusalem, är det lätt att gå sida vid sida med Jesus i hans ständiga promenader till och från Betania och Jerusalem. Låt oss ta evangeliet i våra händer och gå in i scenerna för att vara honom mycket nära och följa hans takt i allt.

Stanna upp och betrakta de timmar han tillbringar i templet och försöker locka de skriftlärda och fariséerna, vilka vid dessa tillfällen endast lade

krokben för honom för att få honom på fall. Men Jesus tänker inte på det skenbara *misslyckandet* i hans inbjudan till omvändelse. In i sista stund – som vi kan se på Golgata – hoppas han på att själen skall öppna sig för nåden och så få frälsningen. Han visar oss att vi bör insistera gång på gång i det personliga apostolatet, även om det ibland kan tyckas att vi inte uppnår några resultat. Frukten kommer alltid.

Just före lidandet berättar Herren en liknelse där man på ett särskilt sätt kan märka den iver efter själar som brinner i honom: liknelsen om kungen som *höll bröllop för sin son. Han skickade ut sina tjänare för att kalla de inbjudna till bröllopet, men de ville inte komma.*^[1] Vi kan tänka oss den längtan som fanns i Jesu älskvärda hjärta då han uttalade dessa ord. Hans upprepande får oss alltid att förundras: *Jag har ordnat för måltiden, mina oxar och*

gödkalvar är slaktade och allt är färdigt. Kom till bröllopet.[2]

Även idag händer ofta samma sak. Om vi verkligen anstränger oss för att identifiera oss med Kristus, för att vara *alter Christus, ipse Christus*, finns inget mer självklart än att Jesu liv avbildas på ett eller annat sätt i vårt liv, som vår Fader sade gång på gång. »Samma scen upprepas, det är som med gästerna i liknelsen: Vissa är rädda, andra upptagna, många ... kommer med struntprat, dåliga ursäkter.

»De gör motstånd. Och så går det med dem därefter: utleda, förvirrade, håglösa, uttråkade, förbittrade. Och ändå är det så enkelt att acceptera Guds inbjudan i varje ögonblick och leva glad och lycklig!»[3]

Liksom med den helige Josemaría bör vår reaktion vara att inte ge upp utan att utöka hängivelsen i apostolatet, helt övertygade om att

ingen ansträngning går förlorad, trots människors motstånd.

Låt oss konkret insistera på *biktens apostolat*. Förra året under dessa dagar påminde Påven att »för att Påsken skall firas med behållning, ber Kyrkan under dessa dagar de troende att närma sig botens sakrament, vilket är en slags död och uppståndelse för var och en av oss (...). Låt oss försonas av Kristus – lade den helige Fadern till – så att vi mer intensivt kan njuta av den glädje som han ger oss genom sin uppståndelse. Den förlåtelse som Kristus ger oss i botens sakrament är källa till inre frid och yttre fred och gör oss till fredens apostlar i en värld där orättvisans splittringar, lidande och tragedier tyvärr fortsätter. »[4]

I den andra delen av veckan firar vi de tre heliga dagarna, hjärtat av det liturgiska året. Låt oss gå djupt in i dessa dagars liturgiska firande. På

Skärtorsdagen, under mässan *in Cena Domini*, låt oss tacka Jesus för instiftandet av Eukaristin och prästadömet och dess förevigande ända till tidens slut. Låt oss hålla honom sällskap i de tabernakel – *monumenta* – där det heliga sakramentet förvaras ända till Långfredagens eftermiddag som en påminnelse om de timmar som Jesus Kristus tillbringade i ensamhet, först på Olivberget och sedan under den farsartade processen på denna smärtsamma och sorliga natt. Var säkra på att vår vaka vid tabernaklet tröstade på något sätt Jesus, sann Gud och sann människa, under dessa särskilt bittra timmar.

Johannes Paulus II (som Kyrkan och Verket är skyldiga så mycket) älskade Jesus i sakramentet lidelsefullt. Tabernaklet lockade honom och han inbjöd oss att gå dit ofta. Hans hemkomst till himlen för två år sedan var säkert lika snabb som när

han upptäckte ett tabernakel under hans apostoliska besök och resor.

Utöver att hålla abstinens- och fastedagen på ett föredömligt sätt på Långfredagen, minnet av Herrens död – och påminna och underlätta för andra människor att göra det –, låt oss generöst leta efter små uppoffringar under dessa timmar och uppoffra dem som gottgörelse för våra och andras synder och som förbön för att många människor, många tusentals människor, ägnar sig åt att följa Jesus Kristus på nära håll. Låt oss inte vara rädda för Korset, mina döttrar och söner, och inte heller för det skvaller från dem som på ett fariseiskt sätt tar anstöt när de ser att vi kristna kärleksfullt griper tag i denna heliga träpåle, på vilket Herren dödade döden och räddade oss för det eviga livet. Hur långt går vår kärlek till offret? Besegras vi av falska mänskliga hänsynstaganden?

På Påskaftonen kommer vi ihåg Jesu gravläggning. Låt oss vara mycket nära Jungfru Maria tillsammans med apostlarna och de heliga kvinnor som höll henne sällskap. Ingen av dem visste då att den nya uppståndelsedagen skulle gry efter dessa timmar i mörker. Idag vet vi det. Låt oss fyllas av optimism och hopp.

Efter de tre heliga dagarna börjar påsktiden, som representerar det kommande liv som vi hoppas få från Gud och som vi redan nu kan få en försmak av genom hoppet, i synnerhet eftersom den heliga Eukaristin erbjuds oss som underpant och försal till den eviga salighet som vi blivit lovade. Tänker vi ofta på himlen, särskilt när vi möter en motgång, så att vi med detsamma återfår den övernaturliga friden och glädjen? Går vi ofta till tabernaklet för att vara med Jesus och nära vårt teologala liv? De första

kristna framställde hoppets dygd genom ett ankare. Detta betydde att bortom det jordiska livets ombytliga omständigheter grundar sig vår säkerhet på Jesus Kristus, som har nått himlen och sitter på Faderns högra sida med sin heliga mänskliga natur och som alltid lever och vädjar för oss.[5]

»*Kristus lever*. Det är denna sanning som gör vår tro meningsfull: Jesus, som dog på korset har uppstått och besegrat döden och mörkets makt, lidandet och ångesten», skriver vår Fader. Han fortsätter: »Kristus lever. Jesus är Emmanuel: Gud med oss. Hans uppståndelse avslöjar att Gud inte överger oss. *Glömmer en kvinna sitt lilla barn, bryr hon sig inte om den hon själv har fött? Och även om hon skulle glömma, glömmer jag aldrig dig* (Jes 49:14-15), lovade Herren. Och han höll sitt löfte.»[6]

I sin senaste postsynodala apostoliska förmaning, *Sacramentum caritatis*, påminner Benedikt XVI bland annat att »i synnerhet i den eukaristiska liturgin får vi smaka på det eskatologiska uppfyllandet som varje människa och hela skapelsen färdas mot (jfr Rom 8:19ff).

Människan har skapats för den eviga och sanna lyckan, som endast Guds kärlek kan ge (...). Detta yttersta mål är i själva verket Kristus Herren själv, segrare över synden och döden, som blir närvarande på ett särskilt sätt i det eukaristiska firandet. Även om vi fortfarande bor här som "främlingar" (1 Pet 2:11) i denna värld, deltar vi på detta sätt redan genom tron i det uppståndna livets fullhet. Den eukaristiska festen, som uppenbarar dess starka eskatologiska dimension, hjälper vår frihet på vägen».[7]

Jesus är den osynlige, men verklige, Kamrat som alltid står vid vår sida

och väntar på oss i tabernaklet, där han visar hur nära han är. Hur skulle inte våra dagar ändra sig om vi verkligen i varje stund handlade med den säkerhet – full av tro, hopp och kärlek – som drev den helige Josemaría! Låt oss be om hans förbön fulla av förtröstan, så att han sporrar oss till att vara sanna eukaristiska män och kvinnor. Den 23 april, årsdagen av hans första kommunion, bjuder oss på ett ypperligt tillfälle. Låt oss lära oss att varje dag säga ett ”Herre, jag älskar dig”, och låt oss anstränga oss att visa det i gärningar.

Låt oss be mycket för Påven: för honom själv och hans böneämnen. Han bär en stor börda på sina axlar. Guds försyn räknar med dessa böner och uppoffringar för att stärka honom och ge hans ord kraft. Den 16 april kommer han att fylla 80 år, och den 19 är den andra årsdagen av hans val. Låt oss tacka Gud för den

gåva han har givit Kyrkan i Benedikt XVI.

Vi kommer alla ihåg hur den helige Fadern i den Mässa som han inledde sitt pontifikat med bad alla kristna om deras böns hjälp. 2006, då vi kom ihåg hans första års pontifikat, tillade han: »Jag blir mer och mer övertygad om att jag på egen hand inte skulle kunna klara detta uppdrag. Jag känner också att ni hjälper mig att genomföra det (...). Ett hjärtligt tack till alla dem som på olika sätt följer mig andligt på nära eller på långt håll med sin tillgivenhet och sin bön! Till var och en ber jag att han och hon fortsätter stödja mig, samtidigt som jag ber Gud om att han låter mig vara en mild och fast herde i hans Kyrka. »[8]

Låt oss i Guds närvaro rannsaka hur vår förening med Påven är: enhet i bön, sinnelag och föresatser. Ber vi mycket varje dag för den helige

Faderns böneämnen? Uppoffrar vi de offer och försakelser som kostar oss mer? Hjälper vi andra personer att be och att uppoffra stunder av arbete och små uppoffringar för Påven? Sprider vi hans lära – vilken är Kristi lära – och försvarar vi den när den blir attackerad i massmedia eller i privata samtal?

Låt inte er bön för mina böneämnen avta.

Med all kärlek välsignar er

Er Fader

+Javier

Rom den 1 april 2007

[1] Matt 22:2-3.

[2] *Ibid.*, 4.

[3] Den helige Josemaría, *Plogfåran*, nr 67.

[4] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen 12/4 2006.

[5] Jfr Heb 4:14, 7:25.

[6] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 102.

[7] Benedikt XVI, Postsynodal apost. förm. *Sacramentum caritatis*, 22/2 2007, nr 30.

[8] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen 19/4 2006.

.....